

HET KLEINE BEGIN

In de maand Juli 1952 vierde de Christengemeente Koffiekamp, diep in het Surinaamse bosland gelegen, haar honderdjarig bestaan.

Meer dan honderd jaar geleden trok een moedige blanke vrouw, Maria Hartmann geheten, het woeste, eenzame binnenland in, om daar aan de vrije Bosnegers het Evangelie van Gods liefde en genade te brengen. Haar enige wapenen waren haar Bijbel en gezangboek en medicijntrommel; haar enige vervoermiddel was de korjaal, die, door sterke negerarmen geroeid, haar steeds verder van de bewoonde wereld wegvoerde. Zo verliet ze Paramaribo en volgde de Surinamerivier, stroomopwaarts, steeds verder naar het Zuiden.

't Ene uur na het andere ging het voorwaarts in de korjaal. Er waren grote watervallen op die weg en gevaarlijk uit de stroom opstekende rotsen. Na lange tijd vroeg Maria, wanneer ze in Bambey, het doel van haar reis, konden zijn. „Bambey is veel te ver”, zeiden de mannen. „Wij hebben het anders overlegd. We waren straks een kreek in, naar Koffiekamp”.

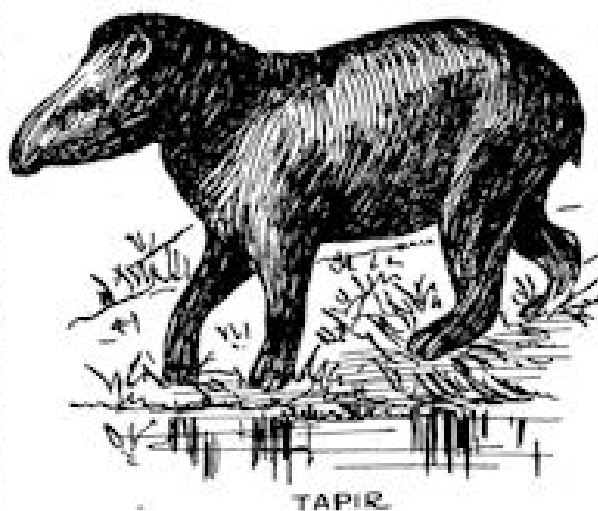
Maria kende de veranderlijkheid van de negers. „O, dat is niets”, zei ze, „breng me dan maar eerst naar Koffiekamp”.

De mannen hadden zoveel lankmoedigheid niet verwacht. Half schuw, half vragend keken ze haar aan. 't Bosland was gevaarlijk. Onder de negers waren woeste moordenaars. Maar ook leefden er grote kudden kwaadaardige, wilde zwijnen, die mensen aanvielen. Geen roodhuid of neger zou het bosland ingaan zonder zijn koker vol gifpijlen en de blanke, die zich hierheen waagde, droeg een geweer bij zich. Deze Missi echter had

pijlen noch geweer. Zou zij geen vrees kennen?

Opeens werd de waterweg volledig versperd door dode boomstammen; de boot moest er overheen gedragen worden. Een troep witte watervogels vloog luid krijsend op. Daarna was er weer onbewogen stilte.

De negers stuurden de korjaal aan de oever. Een ruwe staak, waarvan een witte lap afhing, wees de landingsplek aan. De stok en de vlag moesten de boze geesten afweren, zodat deze niet aan land kwamen. De mannen tilden de boot op de oever en verstopten hem onder de struiken. Daarna ging het te voet voorwaarts, het oerwoud in. Maria echter kon de naakte lenige negers niet bijhouden. Ze glipten door de struiken en verdwenen uit het oog. Ze wist zich geheel alleen in het oerwoud. De weke mosbodem deint onder haar voeten en dempt ieder geluid. Een leger rode termieten kruist haar pad; twee bloedzuigers laten zich op haar schouder vallen. Ze ruikt de bedwelmende geur der fantastische wilde bloemen, ze ontmoet een troepje neusbeestjes en ziet een tapir door

het dichte bos scharrelen. En de negers, die haar gidsen moesten zijn, blijven spoorloos. Vermoeid staat Maria een ogenblik stil. Ze verneemt een eigenaardig geruis en ontdekt een poort van los ineengevlochten, dore palmbladeren. Ze weet, dat dit de ingang is van een heidense tempel, waar de bosnegers uit vrees hun offers brengen aan de geesten en spooksels van het oerwoud. Ze weet ook, dat hier de Wissiman, de tovenaars, zijn gevaarlijke heerschappij uitoefent.

„De Bosnegers denken, dat ze vrij zijn, maar ze zijn het niet. Ze hebben het slavenjuk afgegooid, om een veel zwaarder juk te gaan dragen. Ik zal niet ophouden, daaraan te rukken. Ze moeten weten, hoe God in werkelijkheid is, in Jezus Christus, de Heiland”.

Weer loopt Maria Hartmann verder; om moed te houden zingt ze in zichzelf het ene lied na het andere. En eindelijk merkt ze, dat in het struikgewas een paar ogen haar begluren. De ogen van een negerjongen. Hij heeft een kleine, groene papergaai in zijn ene hand. Dit was de eerste mens, die Maria in deze wildernis ontmoette.

„Wijs mij de weg naar Koffiekamp”, vraagt ze. Geen antwoord.

Maria herhaalt haar vraag.

Nog geen antwoord.

Maar daarop wijst de jongen met zijn vrije hand over de struiken heen.

„Dit alles is Koffiekamp”, zegt hij.

Nu eerst ziet Maria, dat ze werkelijk voor negerhutten staat, die wgschuilen onder de struiken. Dit is dus Koffiekamp, de sinds lang verlaten, en door het oerwoud heroverde plantage!

De roeiers hebben de bewoners al voorbereid op de komst van een blanke vrouw. Allen kijken Maria aan, alsof ze haar willen verslinden. Rustig begroet ze hen in hun eigen taal. Na een pauze vraagt een oude Bosneger: „Wat kom je hier doen?”

„Ik wil hier wachten, tot iemand mij naar Bambey wil roeien. In die tussentijd zal ik aan jullie kinderen

vertellen, wat de Grote God voor ons heeft gedaan en wat Hij van ons vraagt”.

„Wij hebben jouw God niet nodig”, zegt de oude trots. „En pas maar op voor onze Wissiman”. „Ik ben niet bang, want ik sta onder bescherming van de Grote God”.

„Breng je jongen eens bij me!” riep

ze tegen een vrouw met een kind op de arm, dat duidelijk door zandvlooiën werd geplaagd. Ze knielde bij hem neer en verwijderde de kwelgeesten.

Daarna lieten ook mannen en vrouwen toe, dat ze hun wonden verbond en hun ogen indruppelde. Niemand waagde het meer, met de Grote God te spotten. Misschien bezat deze God toch grote macht!

Op deze dag werd door een dapperre vrouw de grondslag gelegd van de Christengemeente, die hiervoor feest mocht vieren. Omdat ze inplaats van de boze oerwoudmachten de heerschappij heeft aanvaard van Jezus Christus, die gekomen is om ook het Bosnegervolk te redden.

M. A. M. Renes-Boldingh